

H HARLEQUIN®

*Salamiljonär
ukselävel*

Michelle Douglas

Romantika

Originaali tiitel:
Michelle Douglas
Secret Billionaire on Her Doorstep
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Michelle Douglas
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10402121
ISBN 978-9949-82-821-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Kaks nädalat New Yorgis 2019. aasta juulis oli minu unistuse täitumine. Pärast seda muutus maailm kiiresti ja olen üliõnnelik, et mul õnnestus seda linna külastada just siis. Armusin sügavalt sellesse elustukslevasse linna. Kui jalutasin Greenwich Village'i tänavatel, tabas mind teadmine, et minu uue raamatu tegevuskoht saab olema siin.

Nii nägigi see lugu ilmavalgust. Callie saab ootamatult päranduse vanaemalt, kelle olemasolust tal seni aimugi polnud, Owen on sellesama salapärase vanaema ristipoeg. Mõlemad on varem rängalt haiget saanud ja neil on igati põhjust teist umbusaldada. Harutades koos lahti Callie perekonnasaladust, mõistavad mõlemad, et enda sulgemine kõige hea eest, mida elul ja armastusel on pakkuda, pole vastus.

Olen tihti vaadanud New Yorgis tehtud fotosid ja meenutanud seal veedetud suurepärast aega. Loodan, et see lugu viib su helgesse ja rõõmsasse paika, nagu mina seda nägin.

Kallistan ja head lugemist!

Michelle

Armsale pisi-Mikaylale.
Tere tulemast perekonda!

Esimene peatükk

Owen Perry vaatas seinakella ja seejärel advokaadile otsa.

Härra Dunkley kõhatas, kohendas lipsu ja lappas kirjutuslaual pabereid. „Preili Nicholls saabus alles eile New Yorki. Ilmselt oli lennureis väsitav ja ta vajab uute oludega kohanemiseks aega.“

Owen surus kärsituse maha. Ta ei mõistnud, miks härra Dunkley otsis järjekindlalt Callie Nichollside õigustusi. Advokaat teadis sama hästi kui Owengi, kui palju kirju oli Frances Austraaliasse saatnud. Ja nad mõlemad teadsid täpselt, kui palju kirju ta vastu oli saanud.

Mitte ühtki.

Ühelegi neist polnud vastatud.

Owen hingas sügavalt sisse, sundis lõualihased lõtvuma ja vaatas enda ees toimiku peal asetsevat ümbrikut – ristiema viimast soovi. Ta oli selle kaasa võtnud meeldetuletuseks kui abivahendi, mis aitaks tal solvumist vaos hoida ja austada Francese mälestust. Frances poleks tahtnud, et ta ütleks Callie Nichollside täpselt, mida ta naisest arvab. Ta poleks tahtnud, et Owen oleks pärast solvunud või kibestunud. Frances soovis, et ristipoeg oleks professionaalne... ja lahke.

Oweni südamel lasus lein nagu näole surutud padi ja hingata oli raske. Mees vaatas oma nime ümbrikul.

See oli kirjutatud Francese tuttava hooga käekirjaga – sulepea, mitte tindipliatsiga, sest Frances oli sisse võetud sulepeast ja värvilistest tintidest – ja ta süda kiskus valust kokku.

Owen soovis, et saaks istuda ristiema elutoas nagu viimati, kui nad vaidlesid malelaua taga poliitika üle. Muidugi ei juhtu seda enam kunagi ja talle adresseeritud kiri oli kirjutatud musta, mitte vallatu helesinise või oranži tindiga, et anda edasi kirja sisu ametlikkust. Sümboliseerimaks surma.

Lõpeta enesehaletsus.

Kui Frances teda praegu näeks ja teaks ta mõtteid, sõitleks naine teda. Aga ta ei saa seda enam teha ega teekski. Temast on jäänud ainult kiri.

Kallis Owen, Sa ei võlgne mulle midagi...

Ta võlgnes Francesele kõik! Seepärast ta tegigi, mida ristiema temalt palus, selle asemel, et öelda Callie Nichollside otsesõnu välja, mida ta tollest arvab. Ta aitab seda ahnet naist nii palju kui tema võimuses, hoiab tal New Yorgis viibimise ajal silma peal – Owen lootis südamest, et seda pole kauaks – ja on *heanaaberlik*. Just nagu Frances oli soovinud.

Ta oodanuks innukamalt hambakanali puhastamist kui seda, aga teeb seda sellegipoolest. *Francese nimel.*

Sisetelefon härra Dunkley kirjutuslaual ärkas ellu. „Preili Nicholls kella kümneseks kokkusaamiseks.“

Oweni viskas pilgu seinakellale. Viis minutit puudus poole üheteistkümnest.

„Saada ta sisse,“ ütles advokaat.

Uks avanes ja sisse tuiskas noor naine, kes võttis käigult mantlit seljast. Hetkeks jättis ta Owenile mulje värvidest, päikesepaistest ja kevadbrüisist.

„Palun vabandust, et hilinesin!“ Naine võttis parajasti erkroosat salli kaelast. „Elu New Yorgis on pöörane!“

Advokaat hüppas püsti. Ka Owen tõusis, surudes kõigest väest maha endas pead tõstvat mässumeelsust.

„Kas siin on kunagi ka vaikne?“

Owen ei saanud enda vastu. „Te hilinesite sagina pärast?“

Preili Nicholls pööras pilgu Owenile, naise silmist vastu särav vahe intelligents muutis need koobaltsiniseks nagu klaaskuulid, mida Owen oli lapsepõlves kalliks pidanud.

Naise liikuvad huuled tõmblesid. „Ma peatun hotellis, mis asub otse tuletõrjedepoo kõrval, ning üks kahest, kas New Yorgis on palju tulekahjusid või on midagi lahti sealse häiresüsteemiga, aga hoolimata katkendlikust unest ärkasin kenasti ja varakult – silmis sära, saba rõngas.“

Sära silmis? *Olemas*. Saba rõngas...? Owen keeldus pilku langetamast.

„Arvasin, et mul vedas *ropult*, kui mul õnnestus takso saada, aga juht lasi mu siit kolme kvartali kaugusel maha, vandudes pühalikult, et teie kontor, härra Dunkley, on „kohe siinsamas“ – ta isegi osutas ühele uksele –, ja küsis minult selle privileegi eest kakskümmend dollarit... mis tundus mulle liiga palju.“

Naine pööritas silmi ja laotas vaarikpunase mantli toolileenile. Ta pigistas korraks huuled kokku. „Mul on kuri kahtlus, et sain pügada.“

„Kus te peatute?“ küsis Owen.

Naine nimetas lähedal asuva hotelli nime – see oli taskukohane ja kaugeltki mitte peen. Mitte selline, kus Owen tahtnuks oma õde peatuvat.

„Jala oleks kiiremini jõudnud.“

Preili Nicholls kergitas Oweni hääletooni peale kulmu ja mehe õlad jäigastusid. Ta oli lubanud naist abistada. Nähvamine polnud abistamine.

Owen hingas sügavalt sisse ja andis endast parima, et anda häälele mõõdukamat kõla. „Sellel hotellil pole kõige parem maine. Peame teie peatumiskoha asjus ümberkorraldusi tegema.“

Naine kissitas sinisilmi. „Meid pole tutvustatud.“ Ta kergitas väikest teravat lõuga – väga otsusekindlat lõuga – ja sirutas Owenile käe. „Callie Nicholls.“

Mees surus seda. „Owen Perry.“ Ta laskis naise käest kohe lahti, justkui saanuks kõrvetada.

„Minu vanaema testamenditaitja?“

„Õige.“ Owen surus käed rusikasse. Miks polnud naine vastanud kas või ühele Francese kirjale? Kas seda oli tõesti liiga palju palutud?

„Hüva, härra Perry, võtke teadmiseks, et olen täiesti võimeline ise oma ööbimist korraldama. Nii ka kõike muud, mida ma otsustan New Yorgis viibimise ajal ette võtta.“

Owen oli valmis kihla vedama, et nii see on.

„Seega palun, et te ei teeks endale minu pärast tüli.“

Mis Owenisse puutub, siis tema pärast võinuks naine kas või prügimäel peatuda. Aga...

„Teie vanaema tahtnuks, et tunneksite end siin-oleku ajal mugavalt ja turvaliselt.“

„Seda on lihtne korraldada,“ sekkus kähku härra Dunkley. „Preili Nicholls, palun istuge.“

Nad kõik istusid.

„Arvan, et preili Nichollsil oleks sobilik peatuda vanaema korteris,“ ütles advokaat.

„Ei!“ Oweni vastuseis oli kohene, automaatne ja tahtmatu.

Nii härra Dunkley kui ka Callie Nicholls vahtisid teda. Oweni villase sviitri olematu kõrge kaelus pigistas. See oli lihtsalt... Ta ei suutnud kujutleda, et veel keegi elab ülakorrusel. Ta ei *tahtnud* seda kujutleda.

Callie vaatas advokaadi poole, kes neelatas ja kummardus Owenile juuksekarva jagu lähemale. „Jumala eest, miks mitte?“

Kui Callie kolib korterisse, ei saa Owen enam ülakorrusele minna, istuda hämaras toas, hingata sisse Francese tuttavat lõhna ja lihtsalt... meenutada teda.

„Kuidas siis jääb?“ ärgitas Callie, mitte ebasõbralikult, vaid mõtlikult kulmu kortsutades.

Põrgusse! See naine polnud ära teeninud Francese surmast kasu saamist, kui keeldus ristiema eluajal temaga suhtlemast. Owen sulges silmad ja hoidis tagasi kõri kipitama panevat lõrinat.

Selline oli Francese soov.

Ta peab keskenduma *sellele*. Mitte sellele, kui halvasti naine Francesega käitus.

„Korter on puutumatumult seisnud üle kaheksa nädala. See vajab põhjalikku tuulutamist ja koristamist, enne kui keegi saab sisse kolida ja...“

„Selle eest on hoolitsetud,“ ütles härra Dunkley sunnitud lõbususega. „Võtsin eile endale vabaduse palgata koristajat. Korter on valmis...“ – advokaat kehtitas õlgu – „milleks iganes, mida preili Nicholls soovib sellega teha.“

Owen surus kähku sentimentaalsed tunded maha. Ta ei saanud seda praegu endale lubada. „Kui *ettenägelik* teist, härra Dunkley.“

Aga fakt oli see, et kui preili Nicholls kirjutab dokumentidele alla, pärib ta suure osa vanaema varast – kaasa arvatud kortermaja, kus Frances elas. New Yorgi mõistes oli maja mõõdukalt suur – kõigest kaheksa korteriga –, aga see asus ühes New Yorgi hinnatumais rajoonis Greenwich Village’i südames ning oli väärt mitu miljonit dollarit.

Kohe kui preili Nicholls maja müüki paneb, kavatses Owen selle ära osta.

Nad asusid äriasjade juurde.

„Teatasite mulle kirja teel, et sain vanaemalt väikese päranduse, härra Dunkley, ja pean tunnistama, et see tuli mulle ootamatult.“

Owen suutis hädavaevu mühatuse maha suruda.

„Aga see on nii põnev. Mida te oskate mulle Francesest rääkida?“

„Tema neiupõlvenimi oli Frances Victoria Allbright ja ta kasvas üles Maine’is. Üheksateistkümnenda aastast abiellus ta paljutöötava börsimaakleri Thomas

Nichollsiaga. Neljakümne aasta eest juhtus Thomasega traagiline õnnetus ja ta uppus, jättes Francese ja teie ema mõistlikult kindlustatuna maha. Frances ei jäänud loorberitele puhkama ja hakkas börsil mängima. Selgus, et Thomas oli talle kõik oma teadmised edasi andnud ja Frances sai ka omal käel hästi hakkama.“

Advokaadi rääkimise ajal nihkus Callie tooliäärle üha lähemale, pilk härra Dunkley näole nagu liimitud.

Abne, tuli Owenile pähe. Tal läks süda pahaks. Frances oli palju parema ära teeninud.

„Neljakümne kuue aastaselt abiellus Frances uuesti, aga see abielu kestis kõigest neli aastat ja lõppes inetu lahutusega.“

„Kellega ta abiellus?“

„Richard Batemaniga...“ Härra Dunkley vaikis, justkui oodanuks rohkem küsimusi, aga jätkas, kui neid ei tulnud. „Lahutusest oli möödunud umbes aasta, kui Frances kolis Greenwich Village'i lääneossa, kus ta elas viimased kaksikümmend aastat.“

Seal Owen Franceseaga kohtuski. Tema ema oli Francese juures koristaja.

Callie kummardus advokaadile lähemale. „Härra Dunkley, need kõik on huvitavad faktid, aga mainisite, et olite minu vanaema advokaat üle kolmekümne aasta“

Härra Dunkley võttis prillid eest. „Mida te teada tahate?“